

LBRIS

We know
books

AGAPE F.H.

PE CÂND PORCU' PURTA CIZME

CUPRINS

Baladă pastorală	9
1. Mai mulți nervi și-o întâlnire	11
2. Țuică și știri proaste.....	22
3. Creatura.....	35
4. Sânge rece	51
5. Despre jurnaliști și idei de care te-ai putea lipsi	66
6. Ceasul nopții, ceasul morții, ochiul stâng, sunt beat și plâng	81
7. Familiari și necunoscuți	97
8. Zăpadă roșie	109
9. Un șut cu minte proprie	124
10. Fructe de pădure, mentă și șoc	137
11. Călătorul clandestin și alte zbuciumări	162
12. Arta de a convinge și talentul de a eșua.....	174
13. Avem un porc cu plete	186
14. Ceea ce n-ai mai făcut niciodată	197
15. Afumarea.....	212
16. Mama Pia și alte păcate	231
17. Toate locurile nepotrivite.....	247
18. Cine a lăsat-o rece pe baba Țuțulea?	258
19. Ce vrea o pereche de picioare	269
20. Torțe și topoare	290
Epilog: O poveste ce n-are să mai fie spusă	308
De la autoare	315

BALADĂ PASTORALĂ

Pe-un picior de plai,
Chiar de sus din Rai,
Iată vin în cale,
Se cobor la vale,
O turmă de oi,
C-un păstor vioi,
Cu un fluieraș,
Subțire și laș.
În viață,
Păstor el vru a fi,
Dar Providența nu voi,
Așa că pădurar era,
Cum tot satul îl știa;
Bărbat ofilit,
Dudu, de-acasă fugit,
De dincolo de deal,
De dincolo de cânt,
Dincolo de oi
Și dincolo de câmp,
De unde o voce-l căuta:
Voce de om spân,
Carpați avea mulți în plămân;
Voce de șmirghel înrudită,
De fum și boală șfichiuită;
Era, de fapt,
Glas de femeie,
Glas de străbună,
Cu forță nebună,
Glas de gheonoaie,
Ce timpanele-ți îndoaie

Și în gura mare
După el striga,
Că Dudu cel vestit
Era de negăsit
Și-acasă, de urgență,
Era acum dorit.

În noaptea cea neagră,
Cu brazi plecați rugă,
Un pădurar mergea,
Dar ar fi vrut să fugă,
Căci munții forfoteau:
Pericol! îi șopteau.
Dar pădurea era calmă
Și luna îi zâmbea,
Cărarea o știa ca-n palmă,
Nimic de el nu ascundea;
Până când un fier
Din gambă i-a mușcat.
A stat acolo și a plâns,
A urlat spre stele surde,
Dară codrul n-a răspuns,
Iar pietrele făcu-s-au mute.
S-a târât ca un limbric,
Plin de ură doar un pic,
Pân' acasă, la soție,
Cerând sprijin la o mie,
Însă satu-ntors dormea,
Iar nevasta – chiar și ea.
Și-a crăpat însângerat,

Uitat de lume și de veac,
Găsit la poartă de săteni,
Înfrișoșati ca doi oșteni,
Când ridicându-l l-au cărat,
Spre-ngropăciune, jos în sat,
Iară nimeni nu l-a plâns,
Doar nevasta amar și-a strâns.

Și astfel, legenda spuse,
După țuici multe aduse,
Că undeva printre Carpați,
Pierdut vesel printre brazi,
Dudu, păstorul viteaz –
Poate nu chiar așa breaz –
Cum ședea pe niște chei,
Înconjurat de treișpe miei,
În lumina cea din Rai,

Ce-i făcea chipu' de crai,
Cum cânta la fluieraș,
Fericit și copilaș,
Brusc, subit emoționat,
Dar nici măcar un pic de beat,
Cum stătea pe spate-ntins,
La un răget de-al nevestii
Cântu-i imediat s-a stins:
Sări-n sus ca-ncins de ghimpe,
Ghimpe-n talpă,
Ghimpe-n drum,
Ghimpe-n suflet,
Trup din fum
Și o oaie îi rânjea,
El pe fluier-l înghițea,
Iar dreptatea-l ocolea.

1.

MAI MULȚI NERVI ȘI-O ÎNTÂLNIRE

*Hunedoara,
noiembrie 2019*

De jumătate de oră viscolea ca la nebuni.

George, la volan, își bombănea pe sub mustața aspră, neagră ca dată cu cărbune, copiii. Bine, mai mult pe fii-su, Luiz, care se rugase toată noaptea trecută la Doamne-Doamne să-i dea zăpadă pentru când or merge la munte, că-n București mai rar avea. Ei, iată zăpadă! Cât pentru tot neamul și bunicii și străbunicii.

Cu unghiile roase, bărbatul strânse ofuscat de volan. Conducea de șapte ore – dintre care una petrecută doar în ambuteiaj, pe Dealul Negru – și-i era greu să se concentreze prin bezna acelei păduri dese și prin perdeaua de zăpadă. Nevastă-sa, Emilia, îl bătea la cap să tragă pe dreapta și să urce ea la volan. George refuza. Nu voia să-i facă mașina acordeon de trunchiul vreunui copac și pentru asta trebuia să-și înfunde urechile cu niște dopuri imaginare.

Mai mult, pe bancheta din spate, Luiz și cu soră-sa mai mare, Elea, erau de necontrolat: chițăiau ca două vervețe de laborator îndopate pentru experiment. Ba se hârjoneau, ba se minunau, zgomotoși, de zăpada multă cum nu mai văzuseră.

Pe fată trebuise s-o cheme Elena, dar maică-sa – chiaună după ce o scosese din ea – mâncase *n*-ul când pronunțase, iar George o luase de bună. Fusese o întreagă dispută înainte de nașterea fetei, însă pe Emilia nu o înduplecase nimeni: îi spusese lui George că e copilul ei și că ea îl va boteza așa cum voia, fără ca el să afle mai devreme de ziua nașterii. George, încă puțin ofticat, ținea morțiș să spună povestea

oricărui om îi întâlnea pe el și pe fiică-sa la pachet, chit că toți se acomodaseră cu copila numită astfel. Într-o mare de nume străineze în care se îneca țara, al ei era unul dintre cele mai lesne de înghițit.

Pompat ca o butelie de vocalizele copiilor și insistențele nevestei, lui George îi lipsea fix să-i scape mașina pe ghețuș. Ghețuș și gropi. Gropi peste tot. Simțea că-i în căruță, nu-n mașină.

- Țărani afurisiți. Ai dracu' barbari...
- Iubire... îl dojeni Emilia.
- Tati, dar de unde ninge atâta? se auzi Luiz.

George încercă să-l ignore.

— Dacă stau la sat sau mai izolați se poartă de parcă n-au văzut mașini în viața lor, ce dracu'? Au și ei un drum de îngrijit ca să ajungă turiștii la cabana lor, un singur drum.

— Tati, din ce-i făcută zăpada?

— Cum dracu' vor să facă profit cu drumurile astea până la cabană, cum...? Îmi vine să mă întorc din drum, Emi, uite-te aici, îmi vine să...

- Tati, Elea mă trage de păr!
- Nu-i adevărat, el mă lovește cu piciorul!

Volanul îi scăpă lui George din mână. Un fior rece de panică îi străbătu șira spinării. Cu gura întredeschisă, concentrat ca la un examen, smuci disperat și fixă din nou mașina pe drum. Însă butelia explodase.

— Dar Luiz, în mama mă-tii, taci puțin din gură, că-i a treia oară când îți zic!

Dar nu, tati, că avem zăpadă! George își dădu ochii peste cap; era a treia oară și când auzea asta. Era mai ușor să îi placă ideea că are copii decât chiar să îi aibă. La fel cum i-ar fi fost mai ușor să știe că acasă îl așteaptă căței împăiați care nu latră, nu scormonesc brazdele, nu cer mâncare și nu-l inspiră pe Luiz să-i imite câte o zi întreagă. Gândul la fii-su murdar de noroi din cap până în picioare, după ce săpase lălelele împreună cu Rex, îi ridică părul pe ceafă.

Apoi privi în față, prin viscol, și ochii i se căscară.

Izbi claxonul cu podul palmei. Mașina frână brusc, trasă în spate de două corzi. Copiii strigară. Emilia strigă și ea, mai cu acute.

— Ferească-mă, omule, vrei să ne scoți prin parbriz?!

Își îndepărtă de pe față firele de păr care-i săriseră din coadă, aspre și blonde, decolorate prea mult, și rămase crispată. Se aștepta că soțul ei să-i răspundă și mai urât, însă din partea lui radia o liniște rară.

George tăcea așa doar atunci când adormea pe-o parte, fără să sforăie și să bombăne în somn. Emilia se încruntă. Ceva nu era bine.

În mijlocul pădurii, erau doar ei, în mașina oprită. Farurile reușeau să lumineze abia un petic de vreo patru metri de zăpadă proaspătă, străbătută de-o dără și mai proaspătă de pași. George, înghețat, nu-și lua ochii de acolo. Se îndreptase de umeri și privea peste bord, cu o expresie de pur șoc pe chip, care mai rar apărea la un om de vârsta sa.

- Emi, ai văzut aia?
- Ce să văd?
- A... aia, făcu George.

Oftând, femeia își puse mâna pe ceafa lui, să-l maseze.

— Ești obosit, ți-am zis. Lasă-mă pe mine la volan.

George auzea mai degrabă propriul puls înnebunit decât comentariile nevestei. Chiar și cu lumina bordului albăstrindui fața bronzată și ridată, era clar că pălise. Și pălise bine. Copiii nu mai piuiău nimic. Așteptau o explicație la fel cum așteptau să fie chemați la masă.

— Parc-ai fi văzut o fantomă, zise Emilia printre altele.

Își aplecase capul, încercând să deslușească pe chipul soțului orice i-ar fi explicat nelămurirea. Nimic. Încrămenit. Statuie. Emilia îl scutură ușor. George se întoarse brusc. Avea două cepe albe în loc de ochi, cu pupilele mici ca muștele.

— Să mori tu... bombăni el către nevastă. Te juri că n-ai văzut?

— Ce Dumnezeu să văd? Jos de la volan, și acum vorbesc serios!

— N-o lăsa pe mami să conducă, scânci Luiz, făcut ghem în colțul banchetei.

George, încă țeapăn de spate, le aruncă odraslelor o privire veninoasă. Emilia nu se mai întorcea odată să-l mustre pe Luiz. Erau captivi în liniște ca niște insecte-n rășină. Radioul fusese oprit de când trecuseră prin chei, întrucât muzica ajunsese doar un bâzâit fără semnal. George nu mai înjura. Își privi nevasta, căutând să priceapă dacă același lucru simțea și ea, însă era suficient de tulbure și de obosită încât să mai înțeleagă, din privirile ei, mai mult decât o ceață. Confuzie? Panică?

Emilia era brutal de sinceră – pentru asta se și îndrăgostise de ea, în primă instanță, în urmă cu douăzeci de ani. Dacă reușea să o tulbure în acea stare de oboeală, George ar fi ieșit din mașină și-ar fi luat-o pe jos până la cabană mai degrabă decât să încerce să o calmeze.

— Bagă Maps-ul, oftă el în final.

— N-avem semnal prea...

— Bagă Maps-ul, cât o fi acolo!

Emilia se conformă, fără întrebări, și George fu atât de ușurat, că aproape își făcu o cruce. Cu fiecare geană de întunerice, pădurile deveneau din ce în ce mai opresive, pereți de labirint, ceea ce-l frustra. Cuțitul îi ajunsese la os – era lihnit, plictisit, înnebunit. Pe bună dreptate, se pierduseră, iar viscolul și întunericele îl storseseră de orice urmă de orgoliu rămasă.

Pe același drum, dar mai în față – un Duster alb. La volan – o muiere tinerică, Anca, vopsită-n cap cu vișiniu. Pe scaunul de copilot – soră-sa, Laura, o tipă ce părea cu vreo cinci ani mai mică decât avea de fapt. Diferența se făcea de la fața ei ovală, nasul mic și un păr castaniu-blond în

funcție de soare, care făcea oglinda să o arate prea inocentă pentru demnitatea ei. Voia, mai mult ca orice, să fie luată în serios, să scrie și să uite de fostul.

Aruncându-i priviri prin casă, când mai veneau una la alta, ori prin oraș, Anca era convinsă că nu va reuși s-o vadă ca pe o femeie. Era sora ei mai mică și atât.

Să-i arunce o privire de la volan fu, de acea dată, o greșeală.

Claxon. Și apoi genul de frână atât de neașteptată, că te scoate cu capul prin parbriz, c-o ții minte pentru poveștile despre cine-i cel mai prost șofer din grup. Afară, zăpada scârțâi sub roți.

Laurei îi ieși pe gură un geamăt chinuit în loc de țipăt.

— Ce-ai pățit?

Cu patos, Anca mai izbi o dată claxonul și blestemă în cinci limbi.

— O pisică. Mă jur, făcu Anca, punându-și mâna pe inimă. Pe următoarea o fac covor. Ce dracu' mătă e-n pădure pe vremea asta?

— O fi vreuna sălbatică, mormăi Laura amețită.

Își masa fruntea în timp ce Anca gâfâia de parcă se dăduse jos din mașină și fugărise mătă s-o jupoaie.

— Dacă aveam vreo treizeci de ani în plus, făceam infarct.

Laura întinse mâna s-o mângâie pe umăr, dar soră-sa se trase la o parte, se scutură, trecută de un fior, apoi dădu să pornească iar.

Mașina tuși ca un bătrân bolnav și își stinse deodată bordul.

După o tăcere cu subînțeles, Anca răcni scurt. Fumega de nervi ca trenul în care i-ar fi fost mult mai comod să fie, iar înjurăturile și frustrarea se pierdură într-un singur scâncet fără nădejde. Ar fi vrut să se întoarcă, să-i spună Laurei ca vacanțele erau la mare și atât, că fusese de acord să vină cu ea la munte doar pentru că fostă-su se despărțise urât. Și, oricât de ahtiată după muncă ar fi fost Laura, avea, ca

orice om, nevoie de-o vacanță. Pentru vacanța asta, Anca se sacrificase – până și câțiva vecini știa că ura muntele.

Anca își trase geaca de pe spătarul scaunului și deschise agresiv portiera. Deși nu-i plăcea senzația, o lăsă pe Laura să se țină după ea și să o mângâie pe braț, cu impresia că ar putea să o calmeze. Ieșiră amândouă și se apucară să inspecteze mașina din toate părțile. Laura se ținea cu sfințenie de Anca, poate chiar exagerat. Respira greu și se îngrămădise în spatele Ancăi, presându-se de corpul ei prin straturile gecilor groase. Întunericul le țintuia pe amândouă, însă nu erau captive. Aveau lanterne, dar degetele noduroase ale copacilor se întindeau înspre ele din fiecare parte, le înghionteau și apoi se distrau pe seama lor odată cu șuierele vântului, întrerupte ca niște hohote. Chiar dacă unele rafale erau așa puternice încât le puteau dărâma din picioare. Chiar dacă pădurea avea voci și vocile aveau, fiecare, câte un cor de murmure, trosnete, șuietături și scârțâieli.

E doar zăpada, i-ar fi spus Anca Laurei. *Sunt doar ramurile* – lemn uscat, lemn înghețat. Era o pădure veche, care văzuse multe și auzise și mai multe, în care sângele oricui ar fi murit acolo fusese vărsat în aceeași tăcere ca seva copacilor. Însă Laura nu mai accepta scuze sau compătimiri de mult. Văzuse la rândul ei mai multe decât spunea, dacă nu cu ochii cei verzi, atunci cu cei ai minții. Era scriitoare, genul care se închidea în cameră și își lua majoritatea zilelor de concediu ca să tasteze la calculator capitole întregi. Încercaseră toți să-i explice că nu era sănătos, de la tatăl lor la vreo doi medici, însă nimeni nu voia să scoată cu forța o floare din pământul care îi priește.

Așa că Anca o lăsă pe soră-sa să se agațe de ea cât avea nevoie. Plânse prea mult în ultimele săptămâni ca să o repeadă sau să îi spună că avea prea mulți nervi ca să-i mai suporte fricile și apucăturile.

Proptindu-se în fața mașinii, cu Laura lipită ca un scaiet, Anca își puse mâinile în șold, fornăind a indignare.

O fi fost de la motor.

Cu gâlme și sughițuri de la rețea, harta îi aduse pe George și restul familiei Aricescu pe o potecă tot înzăpezită, tot întunecată și tot străjuită de copaci atât de deși, că farurile abia răzbăteau printre trunchiuri. La cât de strâmtă era fâșia pentru mașini, fiecare piatră luată la roată risca să-i arunce pe margine sau să-i pupe cu vreun copac.

George se ținea de principiul lui la volan, minutul și înjurătura, ca de piciorul lui lisus.

— Iubire, am mai vorbit despre asta, începu Emilia la un moment dat. N-ai mai vorbit de mult așa urât în fața copiilor, hai să nu-i învățăm prost...

— Las', femeie, or să știe, dracu', în felul ăsta, ce să răspundă când îi înjură ceilalți la școală, bombăni George.

Nu mai spusese asta înainte sau poate că doar o gândise. El se uita drept la drum, Emilia se uita drept la el. O secundă putu să jure că omul mușca din cuvinte ca dintr-un zgârci, niciodată rupându-l cu dinții, ci scoțând acele bombăneli continue, incomplete și niciodată de acord cu ale ei. Uneori, Emiliei îi era drag de el – bosumflat ori ca un copil, ori ca un idiot, îi puneă în vigoare rolul de împăciuitoare. Alteori, când George o dădea dintr-o mică supărare într-o fântână de nervi, nevaste-sii îi venea să-i smulgă dinții din gură și să i vâre în fund. *Dacă tot nu-i folosea, de ce să-i mai aibă?*

Era tradiție de familie ciondăneala asta – după atâta căsnicie, orice neplăcere repetată se transforma în obișnuință.

— Cât mai avem? se auzi Luiz din spate.

— Încă puțin, scumpule, încă puțin, zise dulce Emilia.

— Da, mami!

George înjură. Mașina se zgudui.

— Mami, două fete!

— Nu, nu, o fată și un băiat. Tu și cu sora ta asta sunteți, zise Emilia și mai dulce, fără să-și ia ochii de la drum.

Dar degetul Eleei țâșni în aer.

— Nu, mami, uite, chiar sunt două fete!

Altă frână. George mai înjură o dată, de morți și de răniți.

Pe marginea potecii, cu o roată-n șanț, era un Duster alb. Afară din Duster, zgâindu-se pe sub capota ridicată, o tipă într-o geacă orbitor de albă părea să se fi dat bătută. Stătea cu mâinile în șold, concentrată ca un hoț în fața unui seif. Fata de lângă ea, agitată, țopăind de colo-colo cu nasul roșu, nu părea nimic mai mult decât o muscă pe lângă un cal bătrân. Făcea cu mâna, plină de speranță.

George deschise geamul.

— Ancuț, să mor, că-ngheț! o auzi pe a doua fată; îi clănțăneau în gură și dinții odată cu vorbele.

Pe sub mustață, lui George i se încovoie un zâmbet. Începu să se pițigăie, suficient de tare cât să se audă.

— *Ancuț, să mor*, pare că ai nevoie de ajutor!

Emilia prevăzuse acea bucată de nesimțire. Pregătită, îi trase un cot bărbatului. Din spate, Elea chicoti. Pe măsură ce creștea, începea să fie mai atentă împrejur și să înțeleagă unele glume și apropouri care, chiar și cu câteva luni în urmă, i-ar fi trecut pe lângă urechi.

— Oprește, să le ajutăm, îl înghionti Emilia în continuare.

Cu o sprânceană ridicată, George scoase capul pe geam.

— Asta nu-i vreme de stat afară... Doamnele mele, începu el pe o voce joasă.

Emilia se abținu din a-și trage o palmă în frunte. Ținută incomod de centură, se aplecă mai aproape de George ca să vadă străinele pe geamul șoferului. Celei cu geacă albă îi ieșeau de sub fes niște șuvițe roșii. Cealaltă stătea mai în spate, în întuneric, iar din spatele căciulii și fularului se mai vedea doar o pereche de ochi cumiți.

Pe cea cu roșu o chema Anca, cică. Rămăsese blocată acolo în urmă cu vreo douăzeci de minute.

— Cred că-i de la motor, dar am mașina abia de câteva luni, habar n-am ce...

— Ai încercat să-i dai o cheie de mai multe ori?

Ea pufni.

— Proastă să fiu să nu încerc! E mai grav de atât.

— Am un topor în portbagaj, putem să încercăm cu ăla, rânji George cu toți dinții.

Anca se încruntă atât de urât, că se înnegri la față. Aveau de-a face cu una care se enerva ușor, își zise Emilia, cumva încântată de schimbarea de peisaj.

— Ei, ai noroc că eu am mașina asta de mai bine de cinci ani, bombăni George și ieși. Pentru tine-i nouă, hă?

Anca dădu din cap.

Emilia îl strigă pe bărbat-su, ușor exasperată, că transpirase după condus și putea să răcească. Mai mult, întinse geaca după el, pe geam, și rămase cu ea întinsă: cu ochelarii împinși bine pe nas, el era deja aplecat sub capotă. Ei îi apărură pe buze un zâmbet mic. Tipic lui. Un căpos fără margini: oricât ar fi încercat Emilia să aibă grijă de el, prefera întotdeauna să facă lucrurile într-un stil propriu.

Pentru asta se îndrăgostise de el, însă în facultate n-avea burtă și nici porii dilatați pe nas, ca niște scorburi înfime. Atunci nu avea nici izbucniri de furie greu de controlat, iar încăpățânarea îl făcea să pară doar mai atrăgător, laolaltă cu mușchii de pe mâini și piept. Emilia nu se gândise niciodată la el ca fiind ursuz, însă, privindu-l atunci și acolo, bombănind și aplecat de spate, pe jumătate nerăbdător să termine mai repede treaba cu acele fete și pe jumătate încă plin de nervi, Emilia reuși să și-l închipuie, în vreo treizeci de ani, drept un moș care strică toate mingile pe care copiii uliței i le aruncă din greșeală peste gard.

— Mami, cine sunt doamnele? miorlăi Luiz, trezind-o din reverie.

— Două turiste pierdute, așa ca noi, scumpule, îi răspunse Emilia blândă.

— Suntem p... pierduți?

Femeia privi în spate. Lui Luiz începea să-i tremure buza de jos. Elea chicoti ușor.

— Nu, scumpule, tati doar a luat un viraj greșit. Dar acum ne îndreptăm spre calea cea bună.

— Sunteți sigure că e același model de Duster? se auzi George, ofuscăt.

Întinzând mâna ca să-și mângâie fiul pe cap, Emilia își întoarse din nou atenția spre bărbat-su. Confuz, se poziționase cu mâinile în șold ca o babă în fața porții, țeapăn în fața capotei ridicate ca un parapet. Era nins în cap, nins pe mustăți și nins pe umeri și pufăia de nemulțumire ca un tren.

— Ziceai că știi! făcu Anca.

Mâinile îi zburătăceau în față, ridicându-i-se odată cu vocea.

Geaca nu părea să-i țină deloc de cald. Tonul îi era cel al unei văduve înțepate și, deși Emilia se pricepea întrucâtva la citit oameni – sau așa credea, nu își putea da seama dacă fata era plină de nervi pe mașină, plină de nervi pe George sau dacă pur și simplu oboseala și frigul puseseră capac unei zi lungi de condus.

Cealaltă tipă doar se zgribulea alături, fără o vorbă.

— N-am de unde să știu eu câte modele scot ăștia și ce piese mai schimbă, mormăi George.

Trase de un inel ce, chiar și de la distanță, părea uleios. Îl cercetă cu privirea lui expertă pe deasupra ochelarilor care-i mai alunecau de pe nas, apoi îl îndesă la loc și se apucă să deșurubeze niște capace. După sunete și după cum George își retrase mâna, Emilia conchise că tocmai ce fusese fript.

Cu un oftat adânc ca gura Iadului, George se îndreptă de spate. După încruntătura de pe fruntea lui, rapidă ca o înțepătură de albină, Emilia conchise în continuare și că îl durea spinarea.

— Mă tem că n-am ce să fac aici și acum, le zise el tinerelor. Eu lucrez la birou, nu-s mecanic de urgență...

Anca își puse o mână pe față și, încet, teatral, o trase în jos. Cealaltă fată veni cu pași mici, de pinguin, mai aproape, scoțând nasul din fular.

— Păi... și cum ajungem la cabană?

Așteptând ca ea să nu-l vadă, George se întoarse spre soția lui și, cu un efort disperat, afișă o expresie de deținut

care cerșește să fie eliberat. Ridurile i se strânseseră la colțurile gurii și la ochi. Abia își găseau cabana lor, darămite să le ducă și pe fete la altă cabană. Cine știe ce mutre de doamne dichisite aveau și i le-ar fi insuflat și Eleei. Emilia știa că asta gândea. Mai avuseseră astfel de discuții, în care ea trebuise să-l asigure că fiica lor nu avea să-și piardă perspicacitatea la matematică dacă începea să-și facă unghiile sau să se aranjeze ca o viitoare domnișoară. George, însă, era oripilat de ideea că Eleei i-ar putea fi distrasă atenția de la învățătură.

Emilia râse la figura lui îngrozită și flutură o mână în aer. Oboseala îl făcea să vadă cel mai pesimist scenariu, oricât de improbabil ar fi fost, și îi întuneca logica. Pentru câteva momente gustoase, devenea și ea stâlpul familiei – menită să aducă simplitate în diagramele complicate din mintea lui.

Dar prin preajmă nu erau alte cabane. Fetele vorbeau de același complex de cabane înspre care se îndreptau și ei.